

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĒTIES!

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPS
1950. GADA 29. MARTA

Nr. 154 (5848)

29.

DECEMBRIS,
CETURTDIENA

1988. GADS

Maksa 3 kap.

30. decembris—PSRS nodibināšanas 66. gadadiena

...Mēs saritam kopā, mēs saugam darbā,
Kas Padomju Latviju rūda un pušķo,
Kā saimnieki valdām mēs sentēvu zemē
Un piepildām to tik, kas pašu ir lemts,
Un viss, ko mēs ceļam, un viss, ko mēs darām,
Ir ziedojums dzimtenes godam un svaram.

(J. Sudrabkalns, no dzejoļa «Dzimtene»)

Visus šos gadus stipras ir bijušas draudzības saites republiku starpā. Sini atjaunotnes procesā ar jaunu un vēl pārliecinošāku spēku virzām V. I. Leņina ideju par plaukstošu republiku Savienības sastāvā.

Aicinām 29. decembrī plkst. 19.00 rajona kultūras namā uz tematisku sarikojumu, veltītu PSRS nodibināšanas 66. gadskārtai.

Deputātu kandidātu izvirzīšana

Sācies viens no galvenajiem vēlēšanu kampaņas posmiem — PSRS tautas deputātu kandidātu izvirzīšana.

Notika partijas rajona komitejas, rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas un komjaunatnes rajona komitejas darba kolektīvu sapulce. To vadīja rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sekretārs Vladislavs Gertmanis.

— Tautā radusies liela atbildība un aktivitāte, interese par to, lai deputātu kandidātu izvirzīšana mūsu zemēs augstākajam valsts varas orgānam noritētu jaunā demokrātijas līmenī, — sacīja rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Vucēns.

Par deputātu kandidātiem 312. Preiļu nacionālā teritoriālajā vēlēšanu apgabalā tika izvirzīti republikāniskā projektēšanas un māju būves tresta «Latagropromstroj» pārvaldnieks Verners Veide un Jaunaglonas 58. profesionāli tehniskās vidusskolas direktors Nikolajs Leonovs.

Kandidatūras tika apspriestas. Daudzi sapulces dalībnieki bija vienprātīgi, ka gan V. Veide, gan N. Leonovs ir pelnījuši rajona iedzīvotāju uzticību. Ar balsu vairākumu par 312. Preiļu nacionālā teritoriālā vēlēšanu apgabala deputāta kandidātu tika izvirzīts Verners Veide.

A. ILJINA

Vai pazīsti Preiļus?

Noslēdzies konkurss «Vai pazīsti Preiļus?», kurš bija veltīts Preiļu pilsētas 60. gadadienai. Tas noritēja trijās kārtās, katrā — pa pieci jautājumi. Vislielākā atsaucība bija pirmajā kārtā — par pilsētas vēsturi. Aktīvāka šoreiz skolu jaunatne, taču patīkami bija saņemt vēstules arī no Murmanskas, Rīgas, Jūrmalas, arī no Livāniem, pašu rajona iedzīvotājiem. Daudzi parūpējās par savāktā materiāla glītu noformējumu.

Pilsētas padomes gada noslēguma sesijā godināja konkursa uzvarētājus. Visvairāk punktu savāca un I vietu ieguva Iveta Trubača — bijusī Preiļu I. vidusskolas skolniece. Otrajā vietā — Dina Krēslina — Rīmicānu astoņgadīgās skolas skolniece, trešajā — Pēteris Vaivodis (sovhozs «Aglona»). Žūrijas komisija, kurā bija

rajona muzeja darbinieki, biedri no dabas un pieminekļu aizsardzības biedrības, kultūras darbinieki, partijas un komjaunatnes rajona komiteju darbinieki, izpildkomitejas un izglītības nodaļas pārstāvji, labi novērtēja arī darbus, ko bija iesūtījuši Māriete Lazdāne no Rīmicānu astoņgadīgās skolas, Roberts Skutelis no padomju saimniecības «Rudzāti», Voldemārs Puntūzis no Raiņa kolhoza, Imants Ludāns no Riebiņu ciema. Apbēdināja tas, ka ar katru kārtu dalībnieku skaits samazinājās, ka pielautas neprecizitātes par abu skolu absolventiem, ka Parka iela nu ir Pāvulāna (?) iela.

Konkurss noslēdzies, darbs materiālu uzkrāšanā, apkopošanā par Preiļu pilsētas vēsturi un sodienu turpinās.

Žūrijas komisijas vārdā
M. VOLKOVA

Jānis Liepa — ilggadējs Livānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas galvenais inženieris. Un ne tikai labs šī amata veicējs, bet arī aktīvs sabiedriskajā darbā, ražīgs racionalizators.

Būdam PSKP biedrs, Jānis Liepa godprātīgi veic

partijas dotos uzdevumus, bet galvenā ir viņa Livānu padomes deputāta darbība. Te Jānis Liepa kā izpildkomitejas loceklis ļoti daudz darījis pilsētas sociālo un sadzīves jautājumu risināšanā, tās labiekārtošanā.

J. SILICKA foto

Agrorūpniecība: pārbūves efektivitāte

Iznomāja fermu

Nomas darbīgums iemācījis Moldāvijas kolhoza «Pograničnik» slaucamo govju fermas lopkopjiem ņemt vērā ne tikai savas intereses, bet rūpēties arī par visas saimniecības labklājību. Ja agrāk tikai reti no lopkopjiem varēja pateikt, cik daudz piena fermā izslaukts nedēļas laikā, kura no slaucējām ir līdere un kādi ir diennakts izslaukumi, tad tagad to zina katrs. Šeit ikviens uzņēmies atbildību ne tikai par sevi, bet arī par saviem darba biedriem: katrs uzskaita ienākumus un izdevumus.

Pārņēmuši fermu savā rīcībā, lopkopji pirmām kārtām gandrīz divas reizes samazināja strādājošo skaitu. Nav ko slēpt: gan atslēdznieki, gan lopkopēji, gan traktoristi šeit bija nodarbināti tikai zināmu dienas daļu, pārējā laikā viņi slaidījās dikā. Lai viss būtu pēc taisnības principiem, kopsapulcē nolēma no visu specialitāšu pārstāvjiem, kādi vien strādā fermā, izveidot posmus un tālāk darboties kopīgi. Vispirms, protams, padarīt savu darbu, bet pēc tam palīdzēt citiem, kuriem tas nepieciešams. Pats par sevi saprotams, ka dažiem kolektīva biedriem slodze tādējādi palielinājās, toties slaucējām tagad kļuvis vieglāk — viņas strādā tikai katru otro dienu.

— Fermā it visur jūtama saimnieciska pieeja, — saka kolhoza partijas komitejas sekretārs P. Moisa. — Lopus tagad pat baro pa jaunam. Agrāk bija pieņemts trīs reizes dienā piepildīt barības silēs līdz malām pilnas ar lopbarību. Bieži vien varēja redzēt, ka barība ir izmētāta, lieli tās daudzumi aizgāja atkritumos. Toties tagad lopiem ēdama dod nedaudz, bet biežāk. Barības ekonomija izrādījās tik efektīva, ka uz lopu ziemošanas sākumu vēl nebija pilnībā izlietoti pagājušā gada krājumi. Tas arī saprotams: lopkopji taču iepērk lopbarību no saimniecības. Tātad: jo mazāki būs izdevumi par barību, jo lielāki līdzekļi paliks kolektīvam. Strādājošo vidējā darba alga šeit sasniedz 300 — 350 rubļus mēnesī. Palielinājušies izslaukumi, uzlabojusies piena kvalitāte.

Rentniekiem nav vienalga arī tas, kā tiek uzglabāta lopbarība. Viņi panāca to, ka tika uzbūvēta siena glabātava, kurā iespējams ietilpināt 300 tonnas siena. Vēl vienu sienu šķūni uzcēla paši saviem spēkiem, pielāgojot vecās govju novietnes telpas. Tagad dienas kārtībā — barības ceļa pilnīgošana, fermu pievedceļu asfaltēšana un teritorijas labiekārtošana.

TASS korespondents

PADOMJU DZIMTENĒ

NO IZSOLES
UZ LAUKU JAUNCELTNĒM

HABAROVSKA. Tālo Austrumu agrorūpnieciskais kombināts «Belogorskij» bez iepriekšējiem pasūtījumiem un saskaņošanas nodrošinājis lauku jaunceltnes ar lielu ruberoida partiju. Šādu iespēju uzņēmumam devusi rūpniecības izstrādājumu izsole, ko šeit bija sarīkojis Habarovskas galvenās materiāli tehniskās apgādes pārvaldes komerciālais centrs. Pirmo reizi Tālajos Austrumos pēc brīvām tirgus cenām pārdeva būvindustrijas, mašīnbūves, ķīmiskās rūpniecības, mežrūpniecības un kokapstrādes rūpniecības produkciju. Tagad daudziem uzņēmumiem dotas tiesības patstāvīgi realizēt virs valsts pasūtījuma saražoto produkciju.

JAUNA RŪPNĪCA BALTKRIEVIJĀ

MINSKA. Gatavas cīemā sākusī ražot produkciju jauna, pilnīgi automatizēta rūpnīca, kas uzbūvēta ar Itālijas firmas «Concerie Cogolo» palīdzību. Progressīvā tehnoloģija garantē teicamu ādas apstrādes kvalitāti. No šā materiāla ražos apavus, apģērbus un galantērijas izstrādājumus. Rūpnīca dos iespēju pilnīgi nodrošināt Baltkrievijas pieprasījumu, bet vērtīgo izejvielu nārbalikumu pārdos Ukrainas, Moldāvijas un Vidusāzijas republiku uzņēmumiem. Gatovā samontētas mūsdienīgas attīrīšanas iekārtas.

TASS

Mēs ar tevi, Armēnija!

21. decembrī — kārtējā donoru dienā mēs plānojam pieņemt asinis no 205 cilvēkiem. Taču brīvprātīgo, kas vēlējas nodot asinis zemei, cietušajiem Armēnijas iedzīvotājiem, bija krievu vairāk — Preiļu poliklinikā šajā dienā ieradās 326 donori.

Darbs ritēja raīti, rindas praktiski nebija. Un jau pulksten pusdivos mēs ar šo uzdevumu tikām galā. Ļoti atsaucīgi bija siera rūpnīcas, «Lauktehnikas»,

starsaimniecību celtniecības organizācijas, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» donori. No šīm asinīm Rēzeknes asinspārlišanas stacijas darbinieki pagatavos nepieciešamos preparātus.

Livānu puses donori savas asinis Armēnijai nodos 17. janvārī.

A. VASIĻJEVA,

Sarkanā Krusta biedrības rajona komitejas priekšsēdētāja

M. Gorkija kolhoza jaunās paaudzes pārstāvji Anna un Ivans Smoļini. Materiālu par viņām lasiet mūsu laikraksta 2. lappusē.

J. SILICKA foto

M. Gorkija kolhozam — 40

Brieduma laiks

PĀSLAIK runājam par laikmeta griežiem mūsu ekonomikā un visā dzīvē. Arī lauksaimniecībā. M. Gorkija kolhozs ir viena no tām saimniecībām, kas atzīmē savas pastāvēšanas 40. gadskārtu. Un kad gan citreiz, ja ne pirms svētkiem tiek aplēsts padarītais un turpmāk darāmās.

Pašreizējā saimniecība sāka veidoties 1948. gadā. Pirmie kolhozi — «Auseklis», «Sarkanā zvaigzne», «Rosība», «Darba varonis», «1. Maijs», M. Gorkija kolhozs. Vēlāk pievienoja blakus saimniecību «Zarja komunizma».

Cetrdesmit gadi — tas ir daudz. Dažādi saimnieki vadījuši kolhozu. Pirmie praktiski — Jānis Trokša, Veronika Indāne, Francis Caunāns, Jadvīga Mičule, Jānis Briška, Jānis Slūka, Jānis Zeimuls, Oļegs Zdanovs. Un pirmais zinātniskais darbinieks Eduards Broks, kurš saimniecību Galēnos uzskāra ar vārdiem: «Ja kolhoznieks par vienu darbdienu nevar nopelnīt 1 rubli, tad nav vērts būt kolhozniekam».

Jā, tāpat kā citur, arī Galēnu pusē jāatzīst, ka kolektīvizācijai ir savi plusi, bet ir arī savi mīnusi. Un šajā lielo pārmaiņu laikā vissīkstākais ir bijis zemnieks. Viņš izturējies dažādus kolektīvizācijas raibumus. Arī piespiedu pārcelšanos no savas viensētas uz ciematu, izjutis rēķinūs par atļauto un neatļauto cāļu un sivēnu skaitu zemnieka sīksaimniecībā.

Un tomēr galveno — ticību krietnumam, pašcieņu zemnieks nekad nav zaudējis. Rīt, svinot savas kopsaimniecības 40. gadskārtu, arī Galēnu un Lomu pusēs cilvēki var godīgi viens otram skatīties acīs. Vīni ir šīs zemes kopēji un saimnieki.

Tagadējai M. Gorkija kolhoza priekšsēdētājai Jevģēnijai Stikānei lūdzu raksturot kolhozu un tā laudis šodien. Svētku priekšvakarā viņa sacīja:

— Vēsture nav vienkārša. Mūsu apstākļos trīs gadi no katrēm pieciem tiek dēvēti par lauksaimniecībai nelabvēlīgiem. Un tomēr ražas ir iegūtas samērā stabilas. Man gribas teikt, ka mēs visi: laukkopji, mehanizatori, lopkopji, speciālisti esam bijuši godīgi pret savu pienākumu. Varbūt kādreiz ko neesam piepratuši, varbūt kļūduļi, bet ticību zemei un cilvēkiem neesam zaudējuši.

Lopkopība — mūsu saimniecības galvenā nozare. Pēdējos gados ir samērā nestabili rezultāti. Tas izskaidrojams ar ganāmpulka atjaunināšanu. Kopš 1971. gada esam izbrāķējuši daudz slīmu govju. Šodien mūsu saimniecībā ir jau sava tīršķirnes govju ferma. Tuvākajā laikā stāvoklis piena lopkopībā un lopkopībā vispār uzlabosies. No pietns jautājums ir kadri. Protams, nav divu domu, ka vieglāk ir strādāt ar saviem cilvēkiem. Diemžēl vēl šodien neiztiekam bez citu reģionu strādniekiem.

Pēdējos gados ir kāpināta putnu gaļas ražošana. Visu saražoto produkciju nogādājam Daugavpils gaļas kombinātam. Pašlaik esam pieteikuši iekārtu putnkopības produkcijas pārstrādei uz vietas. Ceram šo iekārtu nākamgad saņemt. Kad sākam audzēt broilerus, gadā saražojām 450 tonnas gaļas, pašlaik — jau 1 250 tonnas. Lai kāpinātu putnu gaļas ražošanu, turpmāk saimniecībā jāiegūst vairāk barības, kas nepieciešamas putnkopībai.

Pašreizējā cenu politika nestimulē ražošanas attīstību. Diemžēl M. Gorkija kolhozs ir zona, kur par ražoto produkciju maksā mazāk.

Šodien nevar saimniekot kā vakar. Mums neatliekami jāpāriet uz saimniecisko aprēķinu. Kad visi saņemsim pēc galarezultāta. Iespējams, ka tādējādi

iemācīsimies taupīt lopbarību, elektroenerģiju, labāk audzēt malzi, rēķināt visus izdevumus. Ko tur slēpt — dažkārt ar saimniecības mantu esam apgājušies kā ar kaut ko svešu. Bet saimnieciskais aprēķins iemācīs strādāt.

Esmu par to, ka vajadzīgas sīkzemnieku, fermeru saimniecības. Ipaši tās ieteicamas attāļākajos nostūros. Domāju, ka tuvākajā laikā tiks izstrādāta tāda cenu politika, kas veicinās zemnieku saimniecību attīstību. Es, piemēram, labprāt redzētu šādas saimniecības bijušā kolhoza «Zarja komunizma» teritorijā. Ja mums izdosies zemnieku, īpaši jaunās ģimenes atgriezt pie zemes, ieguvēji būsim visi.

Tāpēc kolhoza valde ir par to un arī visnotaļ atbalsta cilvēkus, kuri būvē viensētas. Mēs dodam un arī turpmāk dosim šiem kolhozniekiem aizdevumus, palīdzesim ar celtniecības materiāliem. Šādas viensētas var uzbūvēt kolhoza celtniecības brigāde. Jau šodien dažas ģimenes šādu iespēju izmanto. Pēc individuālā projekta sākam būvēt viensētas netālu no fermām, jo fermu nodrošinātība ar labiem kadriem ir mūsu galvenā rūpe. Esmu par to, lai katra viensēta, kurā šodien ir apdzisis pavarda siltums, atgūtu saimnieku un dzīvīgumu.

Bēdīgi, ka arī mēs neesam tie laimīgie, kuriem uzbūvēja nepieciešamos sociālās sfēras objektus no rajona budžeta līdzekļiem. Tagad jācēl tikai par saviem līdzekļiem un saviem spēkiem. Tas nav vienkārši. Šogad pabeigsim celt kolhoza mehāniskās darbnīcas, 27 dzīvokļu māju. Pēcgadē jābūvē sporta zāle pie Galēnu astoņgadīgās skolas. Bija plānots, ka Galēnos bērnu dārzu cels 1990. gadā. Vienlaikus tas būs bērnu dārzs-skola (pirmajam četrām klasēm ar krievu mācību valodu). Diemžēl šodien bērnu dārza celtniecība jau pārcelta uz 1991. gadu. Vai tā ir prioritāte laukiem? Visiem kopā: saimniecība valdei, deputātiem ir jābūvē. lai bērnu dārzs Galēnos tiktu būvēts sākotnēji noteiktajā laikā.

Mūsu cīņa par savu vietu uz zemes ir gara. Druscīn maizes un piena varēja mlierināt cilvēku tikai pirmajos pēckara gados. Šodien mēs atzīstam kļūdas, kas pielaistas kolektīvizācijā, lauku skolu likvidēšanā. Uzskatāms piemērs ir mūsu Lomu puse, kur jaunās ģimenes nedzīvo tāpēc, ka nav skolas. Diemžēl arī šodien pavīd centralizācijas mānija. Uzskatāms piemērs — ziņa, ka Galēnos jālikvidē grāmatu veikals. Pret to iebildām un esam gandarīti, ka savu grāmatnīcu tomēr esam paturējuši.

Mums daudz jādarā sociālās sfēras uzlabošanā. Izstrādāts ciemata ģenerālās apbūves plāns. Jāsakārto parks, savs ciemats. Tam visam vajadzīgi līdzekļi un cilvēku entuziasms.

Kolhozā ir 642 lauku sētas, 953 kolhoznieki, no tiem 534 darba spējīgi cilvēki. Mūsu visu turpmākais uzdevums ir panākt 4000 kilogramus piena no katras govs gadā un izaudzēt 35 centnerus graudu no hektāra. Lai ātrāk pietuvinātos šai robežai, katrs pārvērtēs savu ieguldījumu kopējā lietā. Domāju, ka mums jābūvēs no kaimiņiem Rēzeknes un Daugavpils rajonā, kur dažas saimniecības strādā pēc ceļu sistēmas. Saimniecības speciālisti jau ir iepazīšies ar šo pieredzi un turpmākajā darba cēlienā to mēģināsim ieviest.

Svētku reizē gribu pateikties visiem saimniecības ļaudīm par viņu uzticību zemei. Par jums raksturīgo darba sīkstumu un izturību, par ticību. Mēs visi apjaušam kolektīvizācijas plusus un minusus. Tagad jāiesāk jauni, daudz labāki darbi. Liksim kopā visas gaišās domas!

A. ILJINA

Antonina Briška, pensionāre, apbalvota ar medaļu «Par darba varonību»:

— Darba cilvēka mūžs allaž ir bijis grūts. Mēs, pensionāri, ar to tomēr lepojamies. Esmu slavenās Martas Semules lauku slaucēja. Atceros, kā mēs toreiz lepojamies ar savu darbu. Grūtu darbu. Tagad jaunie uz fermu negrib nākt, lai gan strādāt ar slaukšanas aparātiem ir pavisam cita lieta nekā slaukt govis ar rokām.

Katru lopīņu aprūpējam no sirds, katru sauju barības silē lielīkam ar rokām. Nebija domas par to, ka svētdienās kāds tevi nomainīs, ka iedos brīvdienās. Mēs lepojamies ar to, ka izstrādājam tā dēvēto darbdienu minimumu, un klusu norausām asaru, kad gada beigās saņemām kapeikas par darbu vai kādu graudu maisiņu. Un tomēr agrāk cilvēki bija godīgi pret savu darbu, darba stundas neskaitīja, dzīvoja taupīgāk.

Vieglāk strādāt bija putnu fermā, Akmenāja novietnē. Audzējām broilerus. No saimniecības valdes puses nekad netiku aizmirsta. Pie mums allaž pratuši novērtēt darba cilvēku, viņa pūles. Varbūt ne katreiz kolhoza kase ir bijusi bagāta, bet darba cilvēks godāts allaž.

Stanislavs Priževoits, pensionārs:

— Strādāju par fermu pārziņi, grāmatvedi, veterināro darbinieku, kļēti. Dzīve iemācīja visus darbus. Ko tur slēpt, kā gāja ar kolektīvizāciju. Vīri staigāja drūmi, sievas slaucīja asaras, jo zemniekam bija grūti šķirties no zemes, no lopīņiem. Turīgākie pat pirmie iestājās kolhozā, jo baidījās, ka neizsūta uz Sibīriju.

Atceros, kā zemnieki vēl ilgi uzpasēja savus lopus. Kad gāja tūrmā art, gribēja strādāt ar savu bijušo zirdziņu. Līdzī no mājām auzu kultīti nēma, kādu maiņas garozīņu. Tirumus vajadzēja apart, bet barība zirgiem bija plāna. Tāpat gotīņām.

Savā darba cilvēka mūžā esmu redzējis dažādus saimniekus: vietējos un atbraucējus. Mūsu kolhozs uz zaļa zara tika E. Broka vadīšanas laikā. Iemācījāmies gatavot skābarību un skābsienu. Izbarojot skābētu āboliņu, gūvām neticamus panākumus lopkopībā. Uzkrājam naudiņu.

Ticu senlatviešu gudrībai, ka govij vajag vismaz 16 kilogramus labas rupjās barības (āboliņa) dienā, tad būs piens. Zīnu, ko manas puses cilvēkiem nozīmēja viensēta, kad to ar traktoru vilka uz ciematu... Tāda ir dzīve.

Veronika Brūdere, Nopelniem bagātā kolhozniece, Leņina ordeņa kavaliere:

— Mans darba mūžs bija grūts. Kara laikā dzīvoju Kirovas apgabalā. Strādāju ceņā, kur gatavojām armijai pārtiku, vēlāk strādāju kūdras purvā. Vīrs krita karā. Apglabāts Jaroslavlā. Pēc kara atgriezās nie dēla, kuru audzināja vīratēvs.

Viena no pirmajām iestājos kolhozā. Strādāju par slaucēju. Smagi bija tie gadi. Jaunajā fermā pirms pensijas nostrādāju tikai trīs gadus. Visu pārējo laiku govīs slaucām ar rokām.

Izauga dēls, apprecējās. Sakrājam naudiņu un uzcelām māju. Man ir divi mazbērni. Veckla strādā fermā.

Es nevaru mlierīgi runāt par grūtajiem kara un pēckara gadiem. To saprot tikai tie cilvēki, kuri paši to izjutuši. No valsts saņem 50 rubļu pensiju, saimniecība piemaksā 30 rubļus. Naudiņas pietiek, mājās ir satība. Ko vairāk vecumdienās.

Ne jau man vienai bija tik grūts darba mūžs. Tāds bija visu Latvijas bezzemnieku liktenis. Ko nu tagad jaunajiem sūroties! Viņiem no darba rokas nesāp un droši vien arī nesāpēs, jo fermās ir mehanizācija, brīvdienas, maīņas slaucējas. Vienīgā nelaime, ka tagad cilvēki tā neturas pie zemes kā agrāk.

Savējie starp savējiem

Anna un Ivans Smoļiņi — divi jauni cilvēki savā dzimtajā M. Gorkija kolhozā atraduši sev patikamu, labi atalgotu darbu: Anna kopj jaunlopus, bet Ivans ir mehanizators. Smoļiņi palikuši uzticīgi vecāku tradīcijām.

Daudz kopsaimniekošanas sācēji tagad staigā sirmām galvām un tik vien kā mazbērnu mājās var pieskatīt. Tagad laiks un vieta sevi parādīt jaunajiem. Šodien ir kopjama ne tikai zeme un vide, kurā dzīvojam, jākopj cilvēku savstarpējās attiecības, attieksme pret zemi un savu

ciemu. Un tas pa spēkam tikai jaunajiem. Anna un Ivans to apzinās un turās pie tikuma, ka ne jau vieta, kur tu dzīvo, raksturo cilvēku, bet darbs, pienākums, uzticība savai dzimtajai pusei.

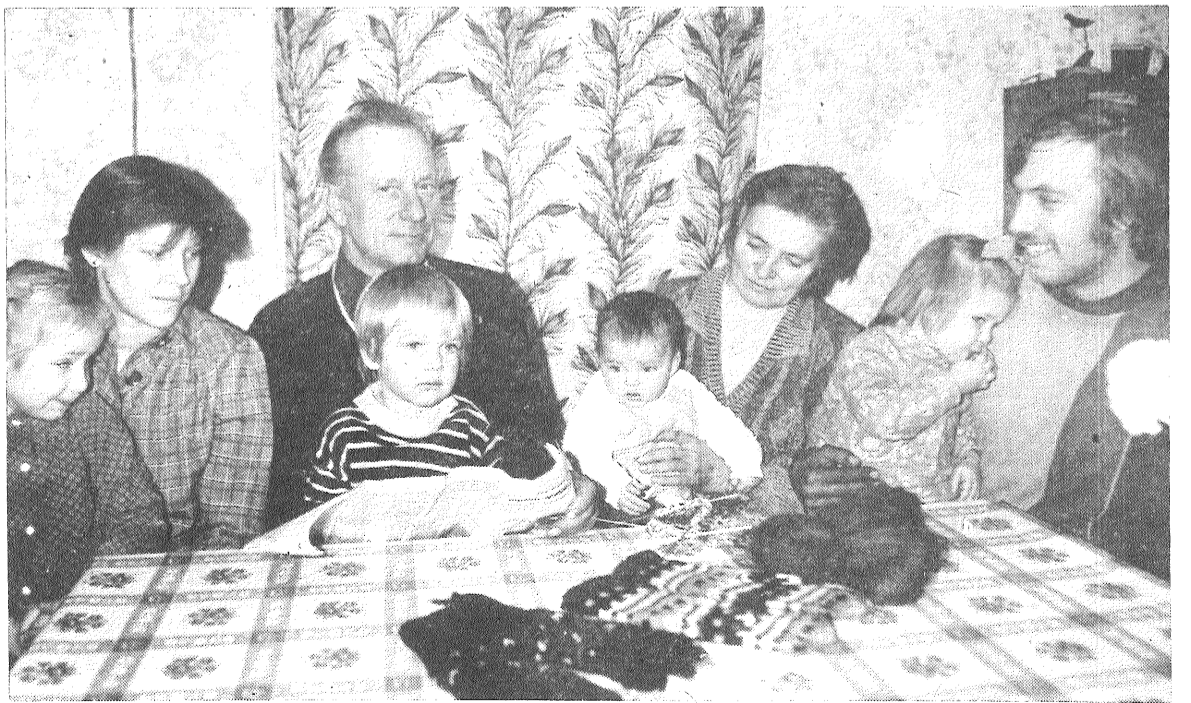
Vecākiem jādzīvo kopā ar bērniem. Tikai tad ir stipra ģimene un laimīgi mazbērni, kas ir izjutuši vecmāmiņas rūpi. Anna saka, ka vīramātes mājā viņa jūtas labi. Arī puika vairāk izjūt ģimenes siltumu. Vienīgās bažas — nākamgad dēlēns jāsūta uz skolu, bet līdz Riebiņiem

ir prāvs ceļa gabals ar autobusu braucams. Lomos, bijušajā skolā, kur kādreiz mācījās Anna un Ivans, tagad iekārtots bērnu dārzs. Lai gan tur iedērotos arī pirmās četras klasītes ar krievu apmācību valodu.

Citādi jaunie Smoļiņi ir apmierināti. Viss šķiet pašsaprotami: vasarā — piemājas dārzna kopšana, siena sarūpēšana, ziemā — malkas sagatavošana. Vienīgi zēl, ka laukos jauno ģimeņu samērā maz.

Jātic, ka daži ciema ļaudis, viņu bērni ar laiku tomēr atgriezīsies savā dzimtajā pusē un kops savu tēva sētu.

A. VELDRE

Lauku sēta tikai tad ir bagāta, ja tur skan bērnu čalas. Margarita un Ulda Broku ģimenē aug četri mazuli. Tāpēc viņus var saukt par vienu no laimīgākajām M. Gorkija kolhoza ģimenēm. Uldis strādā par elektrīki,

Margarita pašlaik pieskata bērnu un mājas soli.

Viņi dzīvo kopā ar vecākiem — saimniecības darba darītājiem Emiliju un Pēteri Brokiem, kuri strādā Puncuļu fermā, kopj ataudzējamās telītes. Puncuļu fer-

ma tagad — ģimenes ferma.

Visiem sanākt kopā nemaz tik bieži nesanāk. Un tomēr šādas kopīgas vakarēšanas (skat. fotoattēlu) ir gaidītas gan jaunajiem, gan vecākajai Broku dzimtas paaudzei. J. SILICKA foto

